

Lubomír Stanček

Život v nemej úcte, alebo v nemej hanbe

(Mt 23,1-12)

Určite každý z vás, bratia a sestry, bol po tieto dni na cintoríne. Hlavne večer sa nám tam naskytne krásny pohľad na množstvo horiacich sviec a vyzdobené hroby. Možno ste si všimli aj niektoré nápisy na náhrobných kameňoch, ako napríklad: S láskou spomíname, Navždy nás opustil v mladom veku, Pane, v teba som dúfal, Ako púčik sa nemohol rozvinúť a navždy zhaslo svetlo jeho života... . Sami viete, že niektoré nápisy vystihujú pravdu o človeku, ktorý v hrobe leží, ale niektoré nie. Nad niektorými nápismi pouvažujete a nad niektorými sa v duchu zasmejete. Viete prečo? Lebo život zosnulého sa nezhodoval s tým, čo je napísané na náhrobnej doske. Preto sú niektoré dosky nemou úctou, zatiaľ čo iné nemou hanbou.

Dnešné evanjelium, ktoré sme pred chvíľkou počuli, je náhrobnou doskou a zároveň nemou hanbou pre farizejov a zákonníkov.

Viete prečo? Lebo aj farizeji, aj zákonníci sa už dávno pomínuli. Farizeji boli verní tradícii; tej sa zbožne a pevne držali. A nútili ju dodržiavať aj ostatných. Boli verní chrámu a zákonu, ale boli ako obielené a okrášlené hroby: zvonku pekné, ale vo vnútri plné rozkladu. Podobní boli aj zákonníci, len s tým rozdielom, že táto vrstva židovskej spoločnosti nebrala do úvahy tradíciu ako farizeji, ale iba Sväté písmo, konkrétne päť kníh Mojžišových. Pochádzali zo šľachtických rodín a dokázali zaprieť aj vieru, aj kultúru len preto, aby sa mali dobre. Preto s príchodom helénskej kultúry dokázali zaprieť kultúru seba samých, len aby vládli a aby mali vysoké posty v spoločnosti. To farizeji nikdy nedokázali. Ostali verní, ale až tak, že sa stali neľudskými. Preto ich Ježiš v dnešnom evanjeliu odsudzuje nielen pred apoštolmi a ľuďmi tej doby, ale aj pred nami. Lebo navonok nežili pravdu svojho vnútra. Navonok hrali veľké umelecké dielo, ktoré však nebolo súčasťou ich zmysľovania a súkromného života. Všetko robili nie pre pravdu, aby v nej žili a aby ju žili, ale len preto, aby ich videli ľudia a aby si ich vážili.

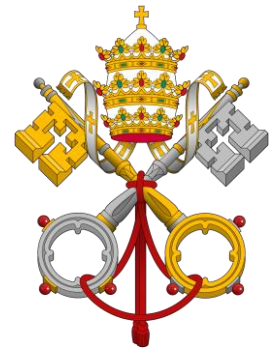
Čo žijem ja? Pravdu o sebe, alebo len hrám divadlo, aby ľudia videli? Oklamať zrak sa dá, aj oklamať uši sa dá, aj rozum, ale ľudské srdce neoklameš. Atmosféru, ktorú vytváraš, neoklameš. Prezradia ťa aj tvoje oči, aj tvoje srdce. A vždy bude nepriateľ ten, kto ti to povie, kto ti naznačí a povie skutočnú pravdu. Tak ako bol Ježiš nepriateľom pre farizejov a zákonníkov, lebo on jediný dokázal povedať o nich a pred nimi pravdu, o ktorej vedel celý národ. Pozrite sa na kríž, na Ježišovo utrpenie – to je výsledok nepohodlivej pravdy o človeku.

Čítal som jeden príbeh o chlapcovi, ktorý zaspal na cintoríne. Keď bola poľnoc, zobudil sa na šum, ktorý sa rozliehal po cintoríne v atmosfére ticho horiacich sviec a kahancov. Pri jednom pomníku videl mládenca, ktorý mal na pomníku napísané zlatými písmenami: „Dotĺklo srdce, stíchol hlas; ty opustil si nás jak ruža, čo zastihol náhle mráz.“ Mládenec vzal blato, zatrel tento nápis a napísal: „Keby som nedrogoval a nenakazil sa, mohol som byť medzi vami.“ Pri ďalšom hrobe starší pán blatom zatieral tento nápis: „Tu odpočíva v nádeji na vzkriesenie... .“ A dopísal: „Tu odpočíva ten, ktorý nádej na vzkriesenie prepil.“ Obďaleč zasa mladé dievča zatieralo na svojom pomníku nápis: „Odišla si bez rozlúčky, náhle si nás opustila.“ Dopísala do blata: „Utielkla som od vás, lebo ste nikdy o mňa nestáli a už som neznášala ten neustály krik od vás, moji rodičia. Keby ste sa stále nehádali, bola by som ešte pri vás. To kvôli vám som našla smrť na ulici pod autom.“ Pri ďalšom hrobe mladý muž do hlíny písal: „Tu odpočíva človek, ktorý si s partiou kamarátov prepil zdravie a rodinu.“

Keď pôjdeš na cintorín, pozri si aj nápisy na hrobách. Hovoria o pravde, alebo je to len prázdne klišé? Sú tie náhrobné kamene nemou úctou, alebo nemou pravdou? Keď zomrieš, bude nápis na tvojom hrobe pravdivý, alebo budeš s hanbou písať do blata niečo iné? Amen.

Svätý Lev Veľký, pápež a učiteľ Cirkvi 440-461

*Slávime deň,
keď víťazný boj skončil
šľachetný vodca, dobrotivý otec,
veď kto pred svetom
vieru nezatají,
má svoj trón v raji.*

*Kormidlo hlavné
zdedil po Petrovi
jak učiteľ a hlava veľrodiny,
prebral aj kľúče z Pánových rúk,
lebo otvára nebo.*

*Teraz ho všetci
prosme nástojčivo,
nech dobrotivo ujme sa
nás krehkých,
bo s takým vodcom
do rajského mesta
istá je cesta.*

*Len Bohu patrí
všetka moc a pocta,
večítá česť a sláva na výsostiach,
veď jeho vôľu aj svet hmoty,
ducha úslužne slúcha.
Amen.*

Hymnus-sviatok učiteľov Cirkvi-pápežov - ranné chvály

Pravdivé srdce

Ž 66,18: *Keby som sa v srdci upriamil na nepravosť, Pán by ma nevyslyšal.*

Dobry Bože, učíš nás, že v našom srdci rozhodujeme o tom, kto sme a akí sme. Z nášho srdca vychádza dobro i zlo.

Kde je naše srdce, tam je aj náš poklad.

Aké máme srdce, takými sme aj ľudmi. Preto nás voláš, aby sme sa obrátili k tebe celým svojim srdcom, a tiež nám prikazuješ, aby sme ťa milovali celým srdcom.

Vyzývaš nás, aby sme nemali zlé a neverné srdce a tak neodpadli od živého Boha. Chceš, aby sme si chránili svoje srdce a svojho ducha.

Pane, to všetko je pre mňa výzvou pamätať na to, aké dôležité sú moje rozhodnutia, ktorými utváram svoj život.

Môj život bude taký, aké budú moje rozhodnutia. A moje rozhodnutia sa rodia v mojom srdci. Budú teda také, aké bude moje srdce. Totiž zo svojej strany rozhodujem o osude svojho života. Preto je dôležité, na čo upriamujem svoje srdce.

Stvoriteľ môj, daj nech vo svojom srdci vždy stojím pred tebou.

Daj, nech je moje srdce svätynou, v ktorej ty máš vždy prvé miesto.

Nauč ma, prosím, aby som si svoje srdce vždy upriamoval na teba.

Nedopuť, aby som svoje srdce upriamil na niečo zlé, na nepravosť, na nelásku či dokonca na hriech.

Pomôž mi, prosím, aby som svoje srdce upriamil na teba, na všetko, čo je dobré, správne, pravdivé a krásne.

Pane, ty však dobre vieš, že v mojom srdci sa mi ponúka aj to, čo takým nieje. Niekedy objavujem vo svojom srdci akúsi tmu. Vtedy cítim nebezpečenstvo viac milovať tmu ako svetlo, voliť si niečo iné než to, k čomu ma vedieš. Je to zvláštne a je to pre mňa tiež tajomstvom, ktoré mi občas naháňa strach. Pretože nie vo všetkých situáciách života je moje srdce celkom upriamené na teba, nie vždy je obrátené k tebe, nie vždy ťa milujem celým svojim srdcom.

Milosrdný Bože, posilni moje srdce, upriam ho k sebe, nech je v ňom vždy tvoje svetlo, tvoj Duch, tvoja múdrosť. A keď sa mi príhodi, že padnem či zlyhám, prenikaj ma svojou milosrdnou láskou, ktorá bude vo mne vzbudzovať dôveru, nádej a vždy nové odhodlanie v pokore a dôvere začať odznova, pretože náš život je neustálym začínaním odznova.

Bože, ďakujem ti, že ma chrániš a bdieš nado mnou, že ma vyslyšíš.

Jozef Šuppa SJ „Modlitby srdca“

Slávenie sv. omši: *Nakoľko sa liečim, svätú omšu vo Vištuku budeme najbližšie sláviť až v piatok 10. novembra o 17:00 hod.*

Ukončenie roku svätého Martina z Tours: *V sobotu 11. novembra je spomienka sv. Martina z Tours, patróna našej arcidiecézy. V nedeľu 12. novembra ukončíme Rok sv. Martina, ktorý sme slávili z príležitosti 1700. výročia jeho narodenia.*

Svätomartinská zbierka: *Na budúcu nedeľu 12. novembra sa bude pri všetkých sv. omšiach konať tradičná dobročinná Svätomartinská zbierka. Jej účelom je v tomto roku poskytnutie podpory utečeneckým kresťanom, vracajúcich sa do svojich domovov.*

Stretnutie rodičov prvoprijímajúcich detí: *Bude v nedeľu 12. novembra po druhej sv. omši.*

Otestuj svoju kritiku

Kritizuješ iných, ľudí a inštitúcie, procesy a pomery, lebo máš rád ľudí, lebo ti leží na srdci len ich dobro, lebo chceš nápravu? Tak potom si nedávaj obrúsok pred ústa. Tvoja kritika bude požehnaním.

Zakladá sa tvoja kritika na predsudkoch, na ideologických predpokladoch? Živí ju nenávisť a zlomyseľnosť, zaujatosť, závisť? Má odhaľovať a zraňovať, rúcať, prekrúcať, ničiť? Potom si chorobný kritik, za ktorým zostávajú len trosky.

*Keď robím niečo dobré, nikto si to nevšimne, nikto o tom nehovorí.
Ak vykročím nesprávnou nohou, všetci tovidia, každý v mojom okolí o tom vie.*

Adalbert L. Balling „Daruj úsmev“

Sväté omše v 31. týždni cezročného obdobia - (A)

6.XI. pondelok

17:00 *Nebude*

7.XI. utorok

17:00 *Nebude*

8.XI. streda

17:00 *Nebude*

9.XI. štvrtok

17:00 *Nebude*

10.XI. piatok

17:00 *Za Ľ. Vojtecha a Veroniku Uhlárových*

11.XI. sobota

08:00 *Za farníkov*

Upratovanie kostola č.d. 52-75

12.XI. 32. Nedeľa cezročného obdobia - (A)

08:00 *Za Ľ. Augustína a Sidóniu Peškových, synov a dcéry*

Lektori: Jurčovičová M., Blahová M.

11:00 *Za Ľ. Štefana Ciferského (1. výročie smrti)*

Lektori: Kordošová A., Hajičková M.

14:00 *Posvätný ruženec a litánie*

Liturgický kalendár

6.XI. pondelok	Sv. Leonard, pustovník
7.XI. utorok	Sv. Engelbert, biskup a mučeník
8.XI. streda	Sv. Bohumír, biskup
9.XI. štvrtok	Výročie posviacky Lateránskej baziliky - Sviatok
10.XI. piatok	Sv. Lev Veľký, pápež a učiteľ Cirkvi - Sp
11.XI. sobota	Sv. Martin z Tours, biskup - Sviatok

Potravinová zbierka: Bratislavská arcidiecézna charita vás pozýva zapojiť sa do potravinovej zbierky, ktorá sa bude konať od 9. 11. do 11. 11. 2017 t.j. od štvrtku do soboty v predajniach Tesco v Bratislave na Kamennom námestí, v nákupnom centre Vajnória, Tesco na Košickej, Tesco Brestovka v Dúbravke, v Senci a v Záhorskej Bystrici. Budeme veľmi radi, ak sa zúčastníte a prispejete kúpou potravín pre tých, ktorí sú odkázaní na našu pomoc a tým aj vy budete účastní nášho posolania byť bližšie pri človeku.

PREPYCH „MAŤ ČAS“

*Márnosť, len márnosť - hovorí Kazateľ,
Márnosť, len márnosť, všetko je iba márnosť.
Aký ošoh má človek zo všetkej svojej námahy,
ktorou sa ustáva, (kým je) pod slnkom ?
Jedno pokolenie prichádza,
iné pokolenie odchádza.
Zem však stojí naveky.*

(Kaz 1, 2-4)

- Dobrý deň, - povedal malý princ.
- Dobrý deň, - odpovedal obchodník. Bol to obchodník, čo predával vylepšené pilulky proti smädu. Stačilo raz za týždeň jednu zhltnúť, a človek nepociťoval potrebu napiť sa,
- Prečo to predávaš? - spýtal sa malý princ.
- Je to veľká úspora času, - odpovedal obchodník,
- Vypočítali to odborníci. Ušetrí sa päťdesiattri minút za týždeň.
- A čo sa urobíš týmito päťdesiatimi tromi minútami?
- Každý si s nimi urobí, čo chce...
- Keby som ja mal premárniť päťdesiattri minút, šiel by som celkom pomaličky k studničke.

(EXUPÉRY, A. de Saint: Malý princ. Bratislava, Mladé letá, 1993, s. 92)

Dnes budeme rozjímať nad zvláštnou čnosťou. Nazvime ju čnosťou prepychu času. Je zaujímavé, ako dnes ľudia nič nestíhajú; ako nemajú na nič, no hlavne na nikoho čas. A ešte zaujímavejšie je na tom to, že máme množstvo moderných prostriedkov, ktoré by nám mali čas ušetriť: mobilom sa môžeš hneď spojiť s kýmkoľvek, autom sa za krátky čas dostaneš na iné miesto, lietadlom dokonca za pár hodín preletíš z jednej strany zemegule na druhú, stroje v továrni dokážu urobiť veľa vecí vo veľmi krátkom časovom intervale, kopírky vytlačia za chvíľku množstvo strán, na webe nájdeš za chvíľu všetko, čo potrebuješ... A predsa veta: „Ja nemám čas!“, je dnes jednou z najčastejšie opakovaných. Nikto nemá na nikoho čas. Rodičia nemajú čas na svoje malé deti; dospelé deti nemajú čas na svojich starých rodičov; kňaz nemá čas pre veriacich; veriaci nemajú čas na omšu; kolega nemá čas na svojho kolegu; šofér nemá čas a nervózne stojí v kolóne; lekár nemá čas na pacienta; pacienti nemajú čas, keď musia čakať v čakárni. Všetci sú nervózni, ak musia čakať v rade na sved' pred sviatkami, lebo nemajú čas. Lebo treba nakúpiť, lebo treba variť, lebo treba ísť, lebo treba...

Asi sa nám treba naučiť vychutnávať si čas. Ten, čas, ktorý teraz a tu máme. Dopriať si prepych času. Aké veľmi dôležité je, naučiť sa mať čas. Mať čas pre seba a mať čas pre iných. Kto dáva čas, dáva lásku. Ak nemáme čas pre seba ani pre iných, nemáme radi ani seba ani iných. Len sa kdesi ponáhľame, hoci vlastne ani nevieme kam. Často cez deň by sme si mali opakovať: „Mám čas.“ Mám čas pre seba, aby som pobudol v modlitbe s Bohom. Mám čas pre svojho manžela/manželku. Mám čas pre svoje deti a ich otázky i zážitky. Mám čas pre mladšieho brata, ktorý sa chce hrať. Mám čas pre môjho priateľa, ktorý je v zložitej situácii. Mám čas pre... Mám čas, žijem v prepychu dostatku

času, veď žijem pre večnosť. Tak kam sa mám ponáhľať?

Pane, ďakujem za čas. Ty máš vždy čas pre mňa, aj ja si ho chcem nachádzať pre Teba, lebo Ťa mám rád. Som tu s Tebou a mám čas. Dnes sa rozhodne nechcem ponáhľať. Zostaň so mnou po celý deň, môj Pane, chcem tráviť s Tebou svoj čas.

Marián Sivoň „Moderný svätý“

PLNÁ ZEMEGUĽA

„Zemeguľa je plná ľudí. A teší sa z toho. Zemeguľu štekliá autá, keď jazdia po cestách. A keď sa zemeguľa smeje, všetko sa prevracia.“ Rodičia s údivom počúvali filozofiu päťročného stvorenia. Naozaj, zemeguľa je plná ľudí. Niektorí sa z toho tešia, iní sa obávajú. Že je nás veľa, je nás stále viac. Že nás raz bude možno toľko, že ten počet nebude schopná zemeguľa užiť. Preto niektorí navrhujú reguláciu. Reguláciu počtu. Aby sa niekde začalo - na začiatku alebo na konci. A človeku sa hnusia tieto myšlienky. Kto dal komu právo rozhodovať o jestvovaní za druhých?

Päťročné stvorenie to povedalo krásne: Zemeguľa je plná ľudí a teší sa z toho.

Zem je miesto pre ľudí, bez toho, aby sme mali právo počítať, kto by tu mohol nepatriť.

UVERIL

„Čo robíte?“ opýtal sa mladík detí, ktoré sa hrali na snehu.

„Staviame snehuliaka,“ odpovedali. „Ale to sa vám nepodarí, snehu je už málo.“ „Snehu na nášho snehuliaka je akurát,“ odvetili mu s nádejou v očiach. „Pod' nám pomôcť!“ „Prečo vám nepomôžu rodičia?“ vyhováral sa. „Vravia, že sa to neoplatí, lebo sneh sa už topí. Ale určite sa to oplatí, veľmi by sme chceli mať snehuliaka. Pod' nám pomôcť!“ Mladík sa zadíval na deti.

„Ale ja,“ chcel sa vyhovoriť, no zmákol pod pohľadmi, ktoré sa naňho upierali. Schytil zvyšky studeného snehu do dlaní a spoločne začali budovať snehuliaka. Práca im šla od ruky. Ktorési dieťa prinieslo hniec, iné mrkvu, vrchnáky z fliaš.

„Čo tento medzi vami chce?“ opýtal sa muž, ktorý sa pri nich pristavil.

„Ocko, on nám pomáha stavať snehuliaka! Vidíš? O chvíľu bude hotový,“ odvetil chlapec. „To je zbytočné, o chvíľu sa sneh roztopí.“ Pristavil sa aj iný dospelý a pridol sa do debaty: „Čo tu tento chce? To sú deti zo slušných rodín. Tu nemá čo robiť,“ útočil na mladíka v roztrhaných rifliach. „Chcel som pomôcť postaviť snehuliaka,“ odvetil skleslo. Medzitým sa zhákli i ďalší dospelí. Hlasno rozhodovali, či mladík vo vydratej bunde môže ostať pri ich deťoch.

Mladík nasadil snehuliakovi na hlavu hniec. Snehový muž stál hrdo na zvyškoch poslednej bielej prikrývky. „Chcel som len pomôcť.“ „Nik ho nepočúval. Deti boli zaujaté snehuliakom, dospelí svojimi úvahami.“

„To je chuligán, môže deťom ublížiť,“ zneli výčitky. Plamienok v jeho očiach zhasol. Na chvíľu sa cítil ako malý chlapec, čo túži niekoho urobiť šťastným. Zafal zuby a s hnevom v očiach odišiel. Nikdy viac snehuliaka nestaval.

*Naše súdy a úsudky sú niekedy krehkejšie ako
ľadové cencúle a nebezpečnejšie ako ostrý nôž.*

MUDr. Jana Viznerová „Vedieť vidieť“

Mat' Matku na svojej strane

Oplatí sa mať Pannu Máriu za kamarátku? Oplatí. Keď sme boli malí chlapci, hrávali sme sa doma s bratmi na vojnu. Otec bol v robote, mama na nákupe a my sme sa rozdelili: urobili sme si v byte barikády. Otcove papuče boli ťažké delostrelecké granáty, mamine boli ľahké.

Začalo to lietať.

Raz mi brat hodil ťažký delostrelecký granát - otcove papuče - priamo do čela. Ja som to však, naučený z karate, vyblokoval, zdvihol smer a tá ťažká papuča skončila v sekretári. V hornej poličke rozbila všetky poháre a sklo. Všetci sme zhikli a rýchlo sme uzavreli mier. Čo teraz?

Pozriem na hodinky: 11.00.

O chvíľu príde mama. Ak nezískam mamu na svoju stranu, za tri a pol hodiny príde z práce otec a on spracuje mňa.

S mamou to bolo rýchle. „Joj, Maroš, ty si taký babroš.“ „Mami, ja som to nechcel...“ „Juj, stále sa vyhováraš.“

Vedel som, že mamu mám na svojej strane. To bolo strategicky veľmi dôležité.

Otec chodil presne ako hodinky: o 14.40. Otvoril prísne dvere, položil šiltovku: „Ahoj!“

„Ahoj!“

„Čo nového?“

„Chlapci šaleli...“

„Čo?“

„Tu máš polievku!“

Dievčatá, ženy, zapamätajte si. Nič nie je horšie ako hladný muž! Najprv musíš dať mužovi najesť sa a vyriešiš polovicu problémov.

Otec jedol polievku a ja som trpol.

„Čo sa stalo?“

„Rozbili sekretár.“

„Čo?!“

„Tu máš druhé!“

„A kto to rozbil?“

„No kto? Maroš.“

„Čože?!“

„Tu máš kávu!“

„Ja mu dám...“

„Pod'me, musíme ísť k babke.“

Otec vošiel do izby a povedal mi: „Ja ti dám, keď sa vrátim!“

Vydýchol som si. Vedel som, že už nič nebude, že mi nenaloží. Čo mal otec na jazyku, to mal aj v ruke.

Zaslúžil som si výprask? Áno. Kto ho zastavil? Moja matka.

Takúto silu má Panna Mária. Boh tak miluje svoju Matku, že všetky modlitby a prosby idú cez jej nepoškvrnené srdce. Niežeby to nemohol urobiť inak, on to nechcel urobiť inak. Panna Mária v Medžugorí hovorí, že Boh jej dal takú silu, že ona jediná môže zadržať spravodlivú ruku svojho Syna.

„Ježiš, zadrž!“

„Prečo, Mária?“

„Lebo ťa o to prosím ja!“

„Áno, Mária, keď prosíš ty, kvôli tebe zadržím. Milujem ťa.“

„On ešte pôjde na spoveď, ona ešte pôjde na spoveď. Nájdu kňaza a dobre sa vyspovedajú.“

Farár Marián Kuffa „Kazateľnica život“

Mladí alebo starí duchom?

Viem, hovoriť o mladosti či starobe znamená dotknúť sa vedome, neraz bolestne, mnohých ľudí. Je to otázka, ktorá sa týka nás všetkých bez ohľadu na to, koľko rokov máme. Ale nielen to: je to aj otázka ducha, spôsobu života, otázka toho, ako sa človek cíti, ako sa vyzná v živote.

Pápež Ján XXIII. ako osemdesiatročný bol dostatočne mladý na to, aby sa s elánom a oduševnením odhodlal zvolať Druhý vatikánsky koncil. Mnohokrát v živote som zasa stretol mladých - len podľa matriky - ktorí boli vyhasnutí, sklamaní, zunovaní.

Náboženský spisovateľ Franco Fusetti vo svojej knižočke Myšlienky v albe uvádza tieto slová:

„Ste mladí ako vaša dôvera, starí ako vaša nedôvera, mladí ako vaša istota, starí ako vaša obava, mladí ako vaša nádej, starí ako vaša tieseň. Ostanete mladými, pokiaľ vaše srdce bude schopné prijímať posolstvá krásy, odvahy a odhodlanosti, ktoré k vám prichádzajú zo zeme, od človeka, z nekonečna. Keď všetko tkanivo vášho srdca bude potrhané a navrší sa naň snehy pesimizmu a ľady cynizmu, až potom budete starými; kiež má Boh zľutovanie s vašou dušou.“

Áno, je dôležité zachovať si v každom veku túto vnútornú sviežosť pre všetko nové, krásne, spravodlivé. Je múdre túto schopnosť obracať k budúcnosti a neuzatvárať sa do ulity nostalgie, ľútosti, sklúčenosti. Nie je na to dôvod, veď žijeme pod ochranou Boha a v prítomnosti Boha, ktorý je večne mladý, napriek svojej večnosti.

Starý je ten, kto sa už necíti byť pre nikoho užitočným, kto žije v trpkosti, neraz žiarlivo stráženej samote; a nikto sa necíti byť zodpovedným za to, že svojou ľahostajnosťou a nečinnosťou priviedol do tohto stavu obzvlášť starších. Výstižne to napísal biskup Helder Camara, čulý a oduševnený napriek svojim osemdesiatim rokom: „Rád sa na teba pozerám, storočný strom. Obsypaný výhonkami a pukmi vyzeráš ako mladý. Nauč ma tajomstvu, ako starnúť a byť pritom otvorený pre život, mladosť, sny, ako ten, kto vie, že mladosť a staroba sú len schodíkmi k večnosti.“

Azda bude vhodné, aby si každý z nás, bez ohľadu na to, v ktorom štádiu života sa nachádza, položil otázku: „Cítim sa vo svojom vnútri, vo svojom srdci mladý, alebo pozorujem príznaky staroby a duševného úpadku?“

Odpovedzme si úprimne a čestne na predchádzajúcu otázku - pomôže nám to kráčať správne aj po ceste dnešného dňa.

Viliam Judák „Svetlo všedného dňa“

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku